

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 118.188 van 9 april 2003
in de zaak A. 109.968/VII-24.509.**

In zake : de n.v. JOS RULAND,
die woonplaats kiest bij
Advocaat Y. MOLENAERS,
kantoor houdende te HASSELT,
Mouterijstraat 21

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van LIMBURG.

--

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. JOS RULAND op 6 september 2001 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van "de beslissing van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Limburg, van 05 juli 2001, aan verzoekster betekend op 11 juli 2001, houdende weigering tot toekenning van een milieuvergunning voor het verderzetten van de exploitatie van een kolenhandel (...) te Hasselt, (...) ter plaatse Grote Breemstraat z/n";

Gelet op de kennisgeving van de memorie van antwoord aan de verzoekende partij op 14 januari 2002;

Gelet op de kennisgeving aan de partijen, op grond van artikel 14bis, § 1, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State, dat de kamer uitspraak zal doen onder aanvoering van het ontbreken van het vereiste belang, tenzij een van de partijen binnen een termijn van vijftien dagen vraagt om te worden gehoord;

Gelet op het aangetekend schrijven van de verzoekende partij van 5 mei 2002, waarbij zij vraagt om te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 12 februari 2003, houdende oproeping van de partijen om te verschijnen op 13 maart 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaten L. COMANS en Y. MOLENAERS, die verschijnen voor de verzoekende partij, en van Bestuurssecretaris I. WILLEMS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat bij het versturen van een kopie van de memorie van antwoord aan de verzoekende partij de hoofdgriffier melding heeft gemaakt van artikel 21, tweede lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verzoekende partij binnen de termijn van zestig dagen, gesteld in artikel 7 van voormeld besluit van de Regent, geen memorie van wederantwoord aan de griffie heeft toegestuurd; dat krachtens voornoemd artikel 21, tweede lid, derhalve in principe vastgesteld dient te worden dat het vereiste belang om de gevorderde vernietiging te verkrijgen, ontbreekt;

Overwegende evenwel dat de verzoekende partij aanvoert dat voormelde wetsbepaling in casu geen toepassing kan vinden, om de volgende reden :

"De memorie van antwoord die op 14 januari 2002 door ons ontvangen werd, bevat naar onze mening geen elementen aan welke niet reeds volledig tegemoet gekomen werd in het inleidend verzoekschrift zodat een formele beantwoording ervan in een memorie van wederantwoord niets zou kunnen toevoegen of verduidelijken aan de middelen die reeds opgenomen en uitgewerkt werden in het inleidende verzoekschrift.

Aan het vereiste belang van verzoekende partij is er derhalve inhoudelijk niet de minste wijziging gekomen zodat bij deze formeel verzocht wordt om verderzetting van de procedure";

Overwegende dat ter terechtzitting de raadslieden van de verzoekende partij stellen dat het niet indienen van een memorie van wederantwoord te wijten is aan een communicatiestoornis tussen hen beiden,

hetgeen in hoofde van de verzoekende partij zelf als een geval van overmacht te kwalificeren is; dat voorts grieven worden geformuleerd tegen de interpretatie van artikel 21, tweede lid, van de gecoördineerde wetten door de Raad van State; dat, steeds volgens de verzoekende partij, immers de mogelijkheid is voorzien - middels een terechtzitting na het indienen van een verzoek om te worden gehoord- over te gaan tot een debat over het al dan niet verlies van belang, zodat ervan moet worden uitgegaan dat een verzoekende partij die geen gebruik wenst te maken van de "mogelijkheid" tot het indienen van een memorie van wederantwoord ter terechtzitting zijn belang kan toelichten;

Overwegende dat uit artikel 21, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, ingevoegd bij artikel 1 van de wet van 17 oktober 1990 en uit de parlementaire voorbereiding ervan moet worden besloten dat de wetgever heeft gewild dat onder geen enkel beding een excuus voor het niet of het niet tijdig insturen van een memorie aanvaard zou worden; dat door de door hem opgelegde sanctie te omschrijven als "het ontbreken van het vereiste belang" hij te kennen heeft gegeven dat hij het indienen van een memorie van wederantwoord of een toelichtende memorie, al naar het geval, zag als een formele blijk van gebleven belangstelling, die ook nog zinvol is wanneer de verzoekende partij niets meent te moeten toevoegen aan haar verzoekschrift; dat enkel afgezien kan worden van de sanctie waarin artikel 21, tweede lid, van de gecoördineerde wetten voorziet wanneer de verzoekende partij aantoonst dat zij wegens overmacht werd verhinderd tijdig een memorie van wederantwoord in te dienen;

Overwegende, voorts, wat de bij artikel 14bis, § 1, van de algemene procedureregeling voorziene mogelijkheid betreft voor de partijen om te worden gehoord, dat de finaliteit van het horen van de partijen erin is gelegen de partijen de gelegenheid te bieden om hun standpunt uiteen te zetten over het al dan niet vervuld zijn van de voorwaarden waaraan moet voldaan zijn opdat het ontbreken van het vereiste belang kan worden vastgesteld, met name de voorwaarde dat de termijnen voor het indienen van de memories niet in acht zijn genomen; dat het een heel andere zaak is dat door gehoord te worden de verzoekende partij een kans zou krijgen om, in weerwil van het vervuld zijn van die voorwaarden, toch nog het voorhanden zijn van haar belang aan te tonen; dat het voor het niet indienen van een memorie van wederantwoord aangegeven

motief -met name een communicatiestoornis tussen de raadslieden van de verzoekende partij- geen geval van overmacht uitmaakt;

Overwegende dat er geen grond bestaat om de in artikel 21, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde sanctie niet toe te passen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen april tweeduizend en drie, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.